

[Alfred Kristensen.]

været et Forfremmelsesraad i Stedet for et Personalenaavn. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa. Det store Flertal af Kommissionen har ment, at det foreslaaede Personalenaavn maa være det rigtige, saaledes som Forholdene har udviklet sig.

I § 27 er der indført en ny Bestemmelse, som gaar ud paa, at man ved Forfremmelse inden for en Tjenestegren ikke vil kunne komme ud for — selvfølgelig — at gaa ned i Løn, men at man ogsaa vil opnaa en større Fremgang i Lønnen, end det hidtil har været Tilfældet, i hvert Fald i visse Forhold. Regelen er formet paa den Maade, at hvis en Tjenestemand, der optrykkes til ny Stilling, ikke opnaar en Lønfremgang, der mindst andrager et Beløb svarende til det sidst opnaaede Alderstillæg i den hidtidige Stilling, ydes Forskellen ham som et personligt ikke pensionsgivende Tillæg. Tillægget skal dog bortfalde, eller skal vi sige afspadseres, efterhaanden som den paagældende opnaar Tillæg i den nye Lønningsklasse.

Spørgsmaalet om Statens Lønningsraad har været drøftet indgaaende, og her har Kommissionen delt sig i et stort Flertal og i et Mindretal. Flertallet har ment, at det var nødvendigt, saaledes som Forholdene har udviklet sig, at der blev gjort Plads til en politisk Repræsentant mere i Lønningsraadet, og endvidere at en af de store Centralorganisationer, nemlig C. O. II, ogsaa fik Adgang til at blive repræsenteret der. Det er Grundlaget for, at man nu foreslaar Lønningsraadet udvidet med 2 Medlemmer. Man har holdt fast ved, at de 5, som vælges af Rigsdagen, skal vælges i Henhold til Grundlovens § 45. Mindretallet har ment, at de 5 Repræsentanter, som Rigsdagen skal vælge, burde vælges med 1 Repræsentant for hvert af de i Folketingets Finansudvalg repræsenterede Partier. Jeg er meget glad for, at Flertallet har været saa stort, som det har, fordi det for mig staar saaledes, at hvis man havde fulgt Mindretallet paa dette specielle Omraade, vilde man faktisk have rokket ved Grundlovens Tanke og Idé, hvorefter disse Valg skal ske efter Forholdstalsvalgmaaden, saaledes som det er bestemt i Grundlovens § 45. Jeg ved godt, at der har været Afvigelser herfra i andre Tilfælde, men paa et saa vigtigt Omraade, som hvor det drejer sig om Statens Lønningsraad, bør det ikke ske. Lønningsraadet har efterhaanden som Tiden er gaaet, faaet en ganske overordentlig Indflydelse paa Tjenestemændenes almindelige Forhold. Man kan blot lægge Mærke til, at de aarlige Normeringslove, som jo passerer og faktisk

affattes i Lønningsraadet, har vidtrækkende Konsekvenser ikke blot for de enkelte Tjenestemænd, men for de principielle Spørgsmaal, som opstaar, og som altsaa faktisk afgøres i dette Raad. Hvis man rokkede ved selve Grundideen, vilde jeg tro, at man nærmede sig et Tidspunkt, da dette Raad ikke kunde opretholde sine Beføjelser og gøre det Arbejde, hvorved det faktisk har aflastet Rigsdagen, og som det efter min Mening maaske ogsaa har udført paa en mere indgaaende Maade, fordi de Medlemmer, der sidder i Lønningsraadet, efterhaanden selvfølgelig har faaet et dybtgaaende Kendskab til disse specielle Forhold.

I § 50 er der indsat en ny Bestemmelse, som har været særlig ønsket af Tjenestemændene, og som gaar ud paa, at man ved Afsked uden Pension faar tilbagebetalt indbetalte Pensionsbidrag med Renter. Det har været et staaende Ønske hos Tjenestemændene i en lang Aarrække. Nu faar de det opfyldt, og jeg tror, at det er rigtigt.

I § 53 finder man nogle Bestemmelser, som har voldt en ikke ringe Vanskelighed inden for Kommissionen, og som i nogen Grad har optaget Forhandlingerne i Folketinget og det af Folketinget nedsatte Udvalg. Det drejer sig om Afskedigelsesalderen for Tjenestemændene, som jo for Tiden er 70 Aar, men saaledes at man uden særlig Begrundelse kan søge sin Afsked efter det fyldte 65de Aar. Dog har der for Statsbanerne været en anden Ordning, idet man i 1933 indførte en tvungen Aldersgrænse paa 65 Aar under Hensyn til, at man paa det daværende Tidspunkt var inde i en Avancesmisere og Personalerigelighed, som altsaa fandt sin naturlige Løsning ved Nedsættelse af Aldersgrænsen. I 1938 blev den dog forandret til 66 Aar, og endelig i 1940 til 67 Aar.

Vi har været et Mindretal inden for Lønningskommissionen, bestaaende af mit Partis Repræsentanter samt Repræsentanter for C. O. I og C. O. II, som er enedes om, at man burde udsætte Løsningen af det principielle Spørgsmaal med Hensyn til selve Aldersgrænsen for Tjenestemændene i et kort Aaremaal for at se, hvorledes vore Samfundsforhold udvikler sig, om vi skal, lad os sige, igennem en Inflations- eller en Deflationsperiode — det sidste i hvert Fald vil jo virke i høj Grad ind paa Personalerigelighed og Beskæftigelse inden for Erhvervene, hvad der ogsaa paa forskellig Maade vil influere paa Tjenestemændenes Forhold.

Jeg er ikke blind for, at saaledes som Udviklingen har været i en lang Aarrække